

Dániel könyve – Huszonötödik szám

Babilon hanyatlásának feltárása: prófétai szakasz Nebukadneccártól Bélsaccárig

Jeff Pippenger
2023-12-20

Belsazár bukását az ötödik fejezetben Nebukadneccár bukása a negyedik fejezetben előképezte.

„Babilon utolsó uralkodójához — miként előképként az elsőhöz is — elérkezett az isteni Ör ítélete: „Néked szól, ó király,... a te országod elvételét tőled.” Dániel 4:31.” Próféták és királyok, 533.

Nabukodonozor annak a királyságnak a kezdetét, Bélsaccar pedig a végét jelképezi, amely hetven éven át uralkodott, és ezáltal a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetében szereplő földi fenevad (az Egyesült Államok) uralmát szimbolizálta, amely annak idején uralkodott, amikor Tírusz paráznája (a pápaság) feledésbe merült.

És leszen azon a napon, hogy Tírusz hetven esztendeig feledésbe merül, egy király napjainak száma szerint; a hetven esztendő végén pedig úgy lesz Tírusszal, mint a paráznával, amely énekel. Ézsaiás 23:15.

Nebukadneccar tehát az Egyesült Államok kezdetét jelképezi, és Belsazár az Egyesült Államok végét jelképezi. Nebukadneccar a republikánus szarv kezdetét és a protestáns szarv kezdetét jelképezi. Belsazár a republikánus és a protestáns szarv végét jelképezi.

A Nabukodonozorra hozott ítélet „hét idő” volt. Nabukodonozor történetét, miszerint kétezer-ötszázhusz napon át úgy élt, mint a vadállat, William Miller felhasználta Mózes harmadik könyve huszonhatodik fejezetének „hét idejére” vonatkozó alkalmazásában, jóllehet nem tárgyalta a kétezer-ötszázhuszat, amelyet Bélsaccár ítélete jelképez.

És ez az írás, amely felíratott: MENE, MENE, TEKEL, UPHARSIN. Ennek pedig ez a magyarázata: MENE; Isten megszámlálta királyságodat, és véget vetett annak. TEKEL; Megmérte a mérlegen, és híjával találtattál. PERES; Királyságod felosztott, és a médeknek és perzsáknak adatott. Dániel 5:25–28.

Azon az értelmezésen túl, amelyet Dániel a falon megjelent titokzatos írásnak tulajdonított, a „mene” és a „tekel” szavak súlymértéket jelentenek, és ugyanakkor a pénzverés egy meghatározott értékét is képviselik (2Mózes 30:13; Ezékiel 45:12). Egy „mene” ötven sekel, vagyis ezer géra. A „mene, mene” tehát kétezer gérának felel meg. Egy „tekel” húsz géra. Ennélfogva a „mene, mene, tekel” kétezer-húsz gérának felel meg. Az „upharsin” jelentése „elosztani”, ezért egy „mene” felét jelenti, és ötszáz gérát képvisel. Együtt a kétezer-ötszázhusz összegét adják.

White testvér utolsó hivatkozása azonosítja, hogy Belsazárt Nabukodonozor jelképezte, de még pontosabban a közöttük fennálló közös ítéletüket hangsúlyozta, és mindkét ítélet a 3Mózes

huszonhat „hét idejének” jelképeként van ábrázolva. Van néhány kifejezés, amelyet az Írások a 3Mózes huszonhat „hét idejének” ábrázolására használnak. Jeremiás ezt Isten felindulásaként ábrázolja.

Miképpen borította be felhővel haragjában az Úr Sion leányát, és vetette le az égből a földre Izráel ékességét, és nem emlékezett meg lábainak zsámolyáról haragjának napján! Az Úr elnyelte Jákób minden hajlékát, és nem könyörült; ledöntötte búsulásában Júda leányának erősségeit; a földre sújtotta őket; megfertőztette a királyságot és annak fejedelmeit. Heves haragjában levágta Izráel minden szarvát; visszavonta jobbját az ellenség elől, és lángoló tűzként égett Jákób ellen, amely mindent megemészt körös-körül. Felvonta íját, mint az ellenség; jobbával úgy állott, mint az ellenfél, és megölt mindent, ami gyönyörű volt a szemnek Sion leányának sátorában; kitöltötte haragját, mint a tüzet. Az Úr olyanná lett, mint az ellenség: elnyelte Izráelt, elnyelte minden palotáját; lerontotta erősségeit, és megsokasította Júda leányában a gyászt és a jajgatást. Erőszakosan elvette sátorát, mintha csak kerti lombsátor volna; elpusztította gyülekezésének helyeit; az Úr elfeledtette Sionban az ünnepet és a szombatot, és haragjának felindulásában megutálta a királyt és a papot. Megvetette az Úr oltárát, megutálta szenthelyét, ellenség kezébe adta palotáinak falait; lármát csaptak az Úr házában, mint ünnepnapon. Elhatározta az Úr, hogy elpusztítja Sion leányának kőfalát; kifeszítette a mérőzsinórt, nem vonta vissza kezét a pusztítástól; ezért búslakodott a bástya és a kőfal, együtt enyésztek el. Jeremiás siralmai 2:1–8.

Az Úr haragja „haragjának felindulásaként” van ábrázolva, és haragja beteljesedett Izráel mind az északi, mind a déli királyságán. Ezért azonosítja Dániel könyve az „első” és az „utolsó” felindulást. Jeremiás megnevez egy „mérőzsinórt”, amelyet az Úr „kifeszített”, amikor haragját gyakorolta választott népe iránt. Erre a mérőzsinorra utal a Királyok második könyve is.

És szólt az Úr az ő szolgálói, a próféták által, mondván: Mivelhogy Manassé, Júda királya ezeket az utálatosságokat cselekedte, és gonoszabbul cselekedett mindazoknál, amiket az emoreusok cselekedtek, akik öelötte voltak, és Júdát is vétekbe vitte bálványaival: azért ezt mondja az Úr, Izráel Istene: Ímé, oly veszedelmet hozok Jeruzsálemre és Júdára, hogy valaki csak hallja, mind a két füle megcsendül bele. És kiterjesztem Jeruzsálem fölött Samária mérőzsinórját és Akháb házának függőőnját; és úgy törölöm ki Jeruzsálemet, amint az ember kitöröl egy tálat: kitörli, és színével lefelé fordítja. És elvetem örökségem maradékát, és ellenségeik kezébe adom őket; és prédává és zsákmánnyá lesznek minden ellenségüknek. 2Királyok 21:10–14.

Isten haragjának „mérőzsinórja”, amely Mózes „hétszerese”, először az északi királyság fölé (Aháb háza fölé) feszített ki, majd Júdára. A „hétszeres” másik bibliai megnevezése, amely a 3Mózes huszonhatból származik, a „szétszórt” kifejezés.

Akkor én is ellenetek járok haraggal; én, igen én, hétszeresen fenyítelek meg titeket bűneitekért. És fiaitok húsát eszitek, és leányaitok húsát eszitek. És elpusztítom magaslataitokat, kivágom bálványképeiteket, és holttesteiteket bálványaitok holttesteire vetem, és lelkem megutál titeket. Városaitokat pusztasággá teszem, szent helyeiteket elhagyatottá teszem, és nem érzem meg kedves illatú áldozataitok illatát. A földet pusztasággá teszem; és ellenségeitek, akik azon laknak, megdöbbennek rajta. Titeket pedig szétszórlak a pogányok

közé, és kardot rántok utánatok; földetek pusztasággá lesz, városaitok romhalmazzá. Akkor majd megadja a föld a maga nyugalmaikat, amíg pusztán hever, és ti ellenségeitek földjén lesztek; akkor a föld megnyugszik, és megadja nyugalmaikat. Egész idő alatt, míg pusztán hever, nyugszik majd; mert nem nyugodott a ti nyugalmaikatok alatt, amikor rajta laktatok. 3 Mózses 26:28–35.

A szétszórás a pogányok között Dániel esetében akkor teljesedett be, amikor Jójákim fogságba vitelekor rabszolgaként Babilonba hurcolták. Ezután, miközben Dániel az „ellenség földjén” volt, az ország nyugodott, és élvezte „szombatjait”. A Második Krónikák könyve tudatja velünk, hogy ez az időszak Jeremiás hetven éve volt, amelyet Dániel a kilencedik fejezetben ismert fel.

Akik pedig megmenekültek a fegyvertől, azokat elhurcolta Babilonba; és szolgálói voltak neki és fiainak mind a perzsa királyság uralmaig; hogy beteljesedjék az Úr szava Jeremiás szája által, míg az ország kiélvezte szombatait; mert amíg pusztán hevert, szombatot tartott, hogy beteljesedjék a hetven esztendő. Círusnak, Perzsia királyának első esztendőjében pedig, hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által szolt ígéje, felindította az Úr Círusnak, Perzsia királyának lelkét, úgyhogy kihirdette azt egész országában, sőt írásba is adta, mondván: Ezt mondja Círus, Perzsia király: A föld minden országát nekem adta az Úr, a menny Istene; és ő parancsolta meg nekem, hogy házat építsek neki Jeruzsálemben, amely Júdában van. Kicsoda van köztetek az ő egész népe közül? Az Úr, az ő Istene legyen vele, és menjen fel. 2 Krónikák 36:20–23.

A „szétszórás” kifejezés a „hét idő” jelképe. Nabukodonozor „hét időre” szóló ítélete, melynek során vadállatként élt, előképe volt Belsazar ítéletének, amint azt a falon megjelenő titokzatos szavak jelképezték: „mene, mene, tekel upharsin”. Belsazar ítéletét az a kézírás ábrázolta, amely kétezer-ötszázhusznak felelt meg, ugyanannyi napnak, ameddig Nabukodonozor vadállatként élt, és ugyanannyi évnek, mint amelyet a Leviticus huszonhat „hét ideje” jelképezett.

Belsazar ítéletét, amelyet Nebukadnecár ítélete előképezett, jelképesen a „hét idő” ábrázolta; és mindkét ítélet a „Babilon bukását” jelképezte, amely a második angyal üzenetének szimbóluma. Babilon első bukása akkor történt, amikor Nimród tornyát ledöntötték.

Az egész földnek pedig egy nyelve és egyféle beszéde vala. És lőn, mikor kelet felől elindultak, Sineár földjén egy síkságot találtak, és ott letelepedének. És mondának egymásnak: Jertek, vessünk téglát, és égessük ki jól. És a téglát lőn nekik kő gyanánt, a földszurok pedig habarcs gyanánt. És mondának: Jertek, építsünk magunknak várost és tornyot, amelynek teteje az égig érjen, és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén. Az Úr pedig leszálla, hogy megnézzé a várost és a tornyot, amelyet az emberek fiai építének. És monda az Úr: Ímé, e nép egy, és az egésznek egy a nyelve; és ez csak a kezdete annak, amit cselekszenek; és most semmi sem gátolja meg őket abban, amit elgondoltak, hogy véghezvigyék. Jertek, szálljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvüket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész föld színére; és megszűnének a város építésétől. 1Mózses 11:1–8.

Bábel ítéletében, amely Nimród ítélete volt, az Úr Nimród lázadóit „szétszórta” „az egész föld színére”. Nimród és cinkosai tudták, hogy lázadásuk miatt szétszórtnak, mert azt mondták, hogy a

torony és a város építésének indítéka az volt, hogy „szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész föld színén”.

A „név” prófétai értelemben a jellem jelképe. Az a jellem, amelyet Nimród és társai megalapoztak, cselekedeteikben jut kifejezésre, mert gyümölcsseikről ismeritek meg a jellemet. Nimród lázadásának gyümölcse, és ennél fogva jellemének jelképe, a torony és a város felépítése volt. A „torony” az egyház jelképe, a „város” pedig az állam jelképe. Nimród lázadónak neve, amely jellemüket fejezi ki, az egyház és az állam összekapcsolása volt, amelyet jelképesen a fenevad képmása is ábrázol.

A Babel bukását azonosító szakaszban a „nosza” kifejezés háromszor ismétlődik. A harmadik alkalom az, amikor Isten meghozza az ítéletet nyelvük összezavarásával és szétszóratásukkal. Az első „nosza” a második „nosza” előkészítése volt, amikor megépítették városukat és tornyukat. Miután munkájukat a második „nosza” kifejezés története során véghezvitték, Isten alászállt, hogy látható módon szemügyre vegye lázadásukat. A harmadik „nosza” ítélet volt, a második „nosza” pedig szemléltető próba. Az első „nosza” első kudarcukat jelképezi, és prófétai értelemben a háromszor kifejezett „nosza” az örökkévaló evangélium háromlépcsős vizsgálati folyamatát azonosítja. Nimród lázadásának és bukásának bizonyágtételében még sokkal több információ rejlik, de mi csupán azt azonosítjuk, hogy amikor Babilon (Bábel) először elesett, a „hétszer” jelképe, amint azt a „szétszóratás” ábrázolja, azonosítva van. Nimród ítéletét a szétszóratás jelképezte, Nabukodonozorét a „hétszer”, Belsaccarét pedig a „kétezer-ötszázhusz”.

Az Alfa és az Ómega aláírása azonosítja, hogy a próféciaának a negyedik és ötödik fejezet által ábrázolt vonala a második angyal és az Éjféli Kiáltás késői esőjének üzenete. A vonal Babilon bukásával kezdődik, amelyet Nabukodonozor képvisel, és amely 1798-at jelöli, amikor a lelki Babilon (a pápaság) első ízben bukott el. Ezután a vonal végén Belsazar Babilonja bukik el, jelezve a lelki Babilon (ismét a pápaság) fokozatos bukásának kezdetét, amely a vasárnaptörvény válságával veszi kezdetét. A vonal elején Babilon bukásának két tanúja van, és a végén is két tanúja van. A prófétai logika felismeri a nagy Kezdet és Vég aláírását, miközben látja, hogy Babilon bukásának tárgya négy tanú által nyer bizonyosságot a Dániel negyedik és ötödik fejezete által ábrázolt vonalban.

Nabukodonozor és Belsazar előkép–beteljesedés kapcsolatában, amikor azt az utolsó napokkal összhangba hozzuk, a föld fenevadját báránnyhoz hasonló állapotában Nabukodonozor képviseli, majd amikor sárkányként szól, Belsazárt látjuk. A prófétai összefüggésben azt látjuk, hogy a republikánus szarvat az Egyesült Államok Alkotmánya vezeti, amelyet Nabukodonozor jelképez, és az Alkotmány felforgatását Belsazar képviseli. Láthatjuk továbbá Nabukodonozort mint bölcs szüzet, és Belsazárt mint balga szüzet.

Dániel könyvének negyedik és ötödik fejezetéről szóló elmélkedésünket a következő cikkben folytatjuk.

„Belsazárnak sok alkalma adatott arra, hogy megismerje és cselekedje Isten akaratát. Látta nagyapját, Nabukodonozort, amint száműzetett az emberek társaságából. Látta, hogy az értelem, amelyben a kevély uralkodó dicsőítette magát, elvétetett attól, aki azt adta. Látta, hogy

a király kiűzetett országából, és a mezei vadak társává tétetett. De Belsazár gyönyörkedése a mulatozásban és önmaga dicsőítésében kitörölte azokat a tanulságokat, amelyeket sohasem lett volna szabad elfelejtenie; és olyan bűnöket követett el, amelyek hasonlók voltak azokhoz, amelyek nyilvánvaló ítéleteket vontak Nabukodonozorra. Eltékozolta a kegyelmesen neki adott alkalmakat, elmulasztva felhasználni a számára elérhető lehetőségeket arra, hogy megismerje az igazságot. „Mit kell cselekednem, hogy üdvözüljek?” — ez olyan kérdés volt, amely mellett a nagy, de balga király közömbösen elment.”

„Ez a mai meggondolatlan, vakmerő ifjúság veszedelme. Isten keze felébreszti a bűnöst, miként Belsazárt is, de sokak számára már túl késő lesz a bűnbánatra.

„Babilon uralkodójának gazdagsága és tisztessége volt, és gögös önkényeztetésében felemelte magát a menny és a föld Istene ellen. Sajat karjában bízott, nem gondolván, hogy bárki is merné ezt mondani: »Miért teszed ezt?« Ám amikor a titokzatos kéz betűket rajzolt palotája falára, Belsazárt félelem töltötte el, és elnémult. Egyetlen pillanat alatt teljesen megfosztatott erejétől, és megaláztatott, mint egy gyermek. Felismerte, hogy nála nagyobb Valakinek a kegyelmére van utalva. Szent dolgokból űzött játékot. Most azonban lelkiismerete felébredt. Felismerte, hogy kiváltsága volt megismerni és cselekedni Isten akaratát. Nagyapjának története éppoly elevenen állt előtte, mint a falon levő írás.” Bible Echo, 1898. április 25.